

מסורת הש"ס

א) לעיל ג: ויבמות פג. ב"מ נג.ג. ט ר' יהודה פוטר בין גמים בין גמלה לא קשיא כ"ל רש"י, א) ושהא קשה ולכן מלה לא בטל אבל מלה אסתרוקנית שהוא רפה בטלה. ערוך ערך בןן. ד) עירובין טז. ט) ירושלמי ורי"ף ורש"י ל"ג צבא זו דהמולא וכו', א) [מוספת] פ"ד] [ושם תשיב נדתי הך מנכרין על השלשבת ואין מנכרין על הגחלת ע"ש]. א) [ברכות נג. מוספתא שבת פ"ד] [ושם תשיב נדתי הך מנכרין על השלשבת ואין מנכרין על הגחלת ע"ש]. א) שבת פטז. ט) ט) שם פב. כ"ב כ.; י) עירובין מה, ט) שם מו. מה. שבת קנא; [תוספתא פ"א] ט) [ג"ל רבא], ט) [פ"י שאין נעטעס]. א) גדרים ה. מו.; ט) [פסחים א.י. ט] [דף נ"א].

ⓘ

גליון הש"ס

הגוס' ד"ה משום וכו' וא"ת. עין גר"ש פ"ו מ"ג דשביעית:

ⓘ

מוסף רש"י

ובל דבר שיש לו מותרין אפילו אסור לא לא בטיל. אע"ג דמדלאיייתא חד נמתי בטיל, דתניב אחר רבם להטות, אהמור רבנן הוילן יש לו ממירין לאחר זמן לא יאכלנו צאיסור על ידי צינור (לעיל ג). כדי לבשל ביצה קלה. כבר מפורש (שבת פ.) שזו צילת מרגולת שא"ל קלה לבשל, ולא צשיער כל ביצה שעבר אלא כהגומת מנפילת קלה (שבת טפ). חרם כדי ליתן בין פצים לחבירו. כשמסדין פסמיין ועמדיס וקיות ועשין סואר על קיות על הארץ ושל חלל בין זה לזה, סומני מתמחו על תיעקס (שם טב). א): פלמי חלונות שצמולת מרחיקו זה מזה צרובת החלון ליכנס אחרת בין כל אחד ואחד ואתם צחומת למטה ולמעלה חרם רבב בין זה לזה וטח צטיט ושאמי עב וכו' שם סאנן (ב"ב ב.). בור של יחיד כרגלי היחיד. צעל הבור, ואם לקח מהם אדם אחר אין יוכל להוליק אלא לתקום שזה יוכל להוליק, ואם עירב הוא למרחץ אין יוכל לו להוליק חוץ לעיר צנני מערב אפילו פסקיה אחת (שורבין טה). נהרות המרשיבין ומעינינות הנובעין הרי הן כרגלי כל אדם. משום דמידי ליידי הוא ולא קני שביטה, ואע"פ שגח תחול לתחום, כל אדם מוליכן לתקום שיערב לו ליקן (שבת קכא). כיון ואפילו הן על ידי ארץ כרגלי (שורבין טו.). הריני עליך חרם. נכפי יחי עליך חרם המודר אסור. אכל המדיד מותר (נדרים טו.).

שיש לו מסירין, למחר וילכוה או היום יאכלוה כאן: **סדומים**. דקה היא מאלד ובטלה, ותעד שהסדומית דקה היא לאמרינן (מולין דף קס:) מפני מה אמרו מים אחרונים חובה מפני שמלא סדומית יש שמסמא את העינים אלמלא דקה היא מאלד **ואין צטלון המים צקדרה מפני רטובה**, הניכר לעינים ומתניתין פוטר במים תנן לא שגח עיסה ולא שגח קדרה דמתניתין צתתתי איירי מדקתני תצלין דהיינו לקדרה: **עצה**, תצטיל עצה שאין רוטבו ניכר והוי כעיסה: **מתני'** **ושלשבת**, כגון הדליק נר צלשבת צברו אינו מעכב צאיסור תחומין: **מועלין צב**, הנהנה ממנה מציא אשם: **ושלשבת לא נהנין**, לכתחלה מדרבנן ואם נהנין לא מועלין אין חייבין קרבן מעילה דלית ציה ממשא: **המוליא שלשבת פטור**, מפרש צנמרא: **גבו' גחנה של ע"ז**, שנאמר ולא ידבק צידך מאומה מן החרס (דברים יג) אסור בגחלתו ומותר צלשבתו: **מאי שגח של ע"ז דשרי**, לגמרי דאפילו מדרבנן לא גזור צה דקתני מותרת וצטל הקדש קתני לא נהנין: **קדש לא מאיס ולא צדילי אינשי מיניה**, כולי האי כע"ז דצדילתא דהקדש לאו משום מאיסותא אלא משום אסורא ונהי דצעלמא ט) אמרינן לגבי חולין צדילי אינשי מהקדש אכל לגבי ע"ז לאו צדילתא היא: **כל שהוא, בלא שיעור: הא דסני חייב כשהוליא ציקוס**.

דכיון דיש לו דצר להדצק צו חשוכה היא צכל שהוא, ומתניתין דקתני פטור כלאוקומנא לקמן צלאדייה אדויי שהיתה דולקת צרשות היחיד סמוך לרשות הרבים ונפח צידו ונתק שלשבת והפריחה לרשות הרבים: **וסיפוק ליה משום קיסם**, אמאי תני המוליא שלשבת כל שהוא חייב צלאו שלשבת נמי חייב משום קיסם: **צדלים צב שיעורא**, להולאת שבת: **ציה קלה**, שהיא קלה לצטל מכל הצדלים ושיערו חכמים זו צילת מרגולת: **צזיי אמר הא דסני חייב כגון דשייפיה למנא משחא כו'**, ומשום דיש לה דצר להאחו צו היא חשוכה אצל ציקוס לא סצירא ליה לאציי משום דמועט

הוא וממהר לצכות, אי נמי צבותא אצמעין אציי ואפ"י צחספא צעלמא נמי שאינה נאחות כל כך חשיצא הולאה: **חרס**, לענין הולאת שבת: **כדי ליתן בין פלים לחצירו**, פלים כמו פלמיני פתמים (סוכה דף יט.), ופלמיני חלונות (צ"צ דף יג.), הקצובים צחומה וכן של עץ וסודרין אותם ולמטה ולמעלה ומשתי רוחות ופעמים שהן קצרין צרוחצ ומושיצין שניס זה צצד זה וצריך להשיצן צצוה שלא יהא זה נמוך מזה ולא יהו עקומים וכשהאחד נוטה נותן למתחיו חרס או אצן להשוותו או צשאצן די צרוחצ שניהם מצדלין זה מזה מעט ונותן חרסיס דקיס צייניהם: **אלא הא דסנן**, מתני' פטור היכי משכחת לה: ומשני **דאדייה אדויי**, כמו וידו אצן צי (איכה א): **מתני'** **כרגלי היחיד**, אין מוליכין המים אלא כרגלי צעל הצור: **כרגלי אוסה העיר**, אלפים לכל רוח חוץ לעצוריי: **ושל עולי צנב**, העשויין לעצורי דרכיס צאמצע הדרך ועשאוש צני הגולה לשמות צעלותם: **כרגלי הממלא**, מפני שהוא הפקר והפקר נקנה הצגצהה ואם צח אחד ושאל לו מימיו אינו מוליכין אלא כרגליו ולית ליה דרציי יוחנן דאמר חפצי הפקר קונים שציתה לעצמן צצקומן, וכ"ת הוא צ"כ הוה ליה למימר הרי הן כרגלי כל אדם ואמאי קתני כרגלי הממלא קסבר יש צצירה להחמיר ואמרינן הוצבר דמאחמול נמי הוצבר דלהאי גצרה חזו וצצרושיה קיימי וצצירוצין (דף מה): נמי דלא כרציי יוחנן צן גורי מתוקמא: **גבו' נכרוס המושיצין**, היינו סתם נהרות שיש להם משך להללח מנקום מקור נציעמן: **ומעיניוס בעוצעין**, ואין יואצין מנגומות נציעמן לימשך הלאה: **הרי הן כרגלי כל אדם**, אין להם שום שציתה לא צצקומן ולא כרגלי הצעלים ולא כרגלי הממלא אלא כל אדם מוליכין צרגליו דכל מידי דנייד לית ליה שציתה והכי מפרש"י צצירוצין צצרק מי שהוציאוושו: **מינא ונתן נאצרו**, וכגון שמילא לצורך חצירו דאי מלאו לעצמו הא מנן צצדיא כרגלי הממלא: **כרגלי מי נסחמלאו לו**, דנעשה זה שלוחו וקנה לו: **רצ ששם סבר צירא דהפקרא הוא**, והמגציה מניאה לחצרו לא קנה חצרו כלאמרינן צצצא מניעא צצניס אוחוין (דף י.): דהוי מופס לצעל חוצ צצקוס שחב לאחריס אלא המגציה קנה, ורצ נחמן סבר צירא דשותפי הוא לא הפצקירוהו צני הגולה אלא נמתוהו לכל ישראל שיהיו שותפין צו וכשאמר זה לחצירו למלאת לו מחלקו וכן לו, ורב ששת אמר כרגלי הממלא, קסבר בירא דהפקריא הוא והממלא הוא הווכה בהן. אייתביה רבא לרב נחמן מיהא דתנן כנדרים פרק השותפין שנדרו הנאה זה מזה, אמר ראובן לצמען הריני עליך חרם שמעון המודר אסור, אם אל

משילין פרק חמישי ביצה

משום דהוי דבר שיש לו מותרין ובא דבר שיש לו מותרין וכו'. * ואם תאמר והא [פרישיתן] לעיל דלא שייך דבר שיס לו מותרין אלא צמין צמניו* וי"ל דאין הכי נמי דלא אמרינן ליה אלא צמין צמניו והכא גציי תחומין שאני דחמירי כאלו הוי מין

ורב אשי אמר ט) משום דהוי ליה דבר שיש לו מותרין ובל דבר שיש לו מותרין אפילו בארף לא בטיל: רבי יהודה פוטר במים: מים אין מלח לא א| והא תניא ר' יהודה אומר ט) מים ומלח בטלין בין בעיסה בין בקדרה לא קשיא הא ט) במלח סדומית הא במלח אסתרוקנית והתניא ר' יהודה אומר ט) מים ומלח בטלין בעיסה ואין בטלין בקדרה מפני רוטבה לא קשיא הא בעבה הא ברכה: **מתני'** *הגחלת כרגלי הבעלים ושלחבת ככל מקום יגחלת של הקדש מועלין בה ושלחבת לא נהנין ולא מועלין ***המוציא גחלת לרה"ר חייב ושלחבת פטור: גבו' ת"ר** ט) חמשה דברים נאמרו בגחלת הגחלת כרגלי הבעלים ושלחבת ככל מקום גחלת של הקדש מועלין בה ושלחבת לא נהנין ולא מועלין יגחלת של ע"ז אסורה ושלחבת מותרת המוציא גחלת לרשות

הרבים חייב ושלחבת פטור יהמודר הנאה מחבירו אסור בגחלתו ומותר בשלהבתו מאי שנא שלהבת ע"ז דשריא ומאי שנא דהקדש דאסירא ע"ז דמאיסה ובדילי אינשי מיניה לא גזרו בה רבנן הקדש דלא מאיס ולא בדילי אינשי מיניה גזרו ביה רבנן: **יהמוציא גחלת לרשות הרבים חייב ושלחבת פטור: והא תניא** ט) המוציא שלחבת כל שהוא חייב אמר רב ששת כגון שהוציאו בקיסם ותיפוק ליה משום קיסם בדלית ליה שעורא דתנן ט) **יהמוציא עציים כדי לבשל ביצה קלה אביי אמר כגון דשייפיה מנא משחא ואתלי ביה גורא ותיפוק ליה משום מנא בחספא ותיפוק ליה משום חספא בדלית ליה שעורא** ט) דתנן חרם כדי ליתן בין פציים לחבירו דברי ר' יהודה אלא הא דתנן המוציא שלחבת פטור היכי משכחת לה כגון דאדייה אדויי לרה"ר: **מתני'** י) בור של יחיד כרגלי היחיד ושל אנשי אותה העיר כרגלי אנשי אותה העיר ושל עולי בכל כרגלי הממלא: **גבו' רמי ליה רבא לרב נחמן** תנן בור של יחיד כרגלי היחיד ורמיניהו ט) **נהרות המושכין ומעינות הנובעין הרי הן כרגלי כל אדם** ט) (רבא) **הכא במאי עסקינן** ט) **במכונסין** ואתמר נמו א"ר חייא בר אבין אמר שמואל במכונסין: וישל עולי בכל כרגלי הממלא: אתמר מילא ונתן לחבירו רב נחמן אמר כרגלי מי שנתמלאו לו רב ששת אמר כרגלי הממלא במאי קא מיפלגי מר סבר בירא דהפקרא הוא ומר סבר בירא דשותפי הוא איתבייה רבא לרב נחמן ט) **הריני עליך חרם המודר אסור הרי**

הוא וממהר לצכות, אי נמי צבותא אצמעין אציי ואפ"י צחספא צעלמא נמי שאינה נאחות כל כך חשיצא הולאה: **חרס**, לענין הולאת שבת: **כדי ליתן בין פלים לחצירו**, פלים כמו פלמיני פתמים (סוכה דף יט.), ופלמיני חלונות (צ"צ דף יג.), הקצובים צחומה וכן של עץ וסודרין אותם ולמעלה ולמעלה ומשתי רוחות ופעמים שהן קצרין צרוחצ ומושיצין שניס זה צצד זה וצריך להשיצן צצוה שלא יהא זה נמוך מזה ולא יהו עקומים וכשהאחד נוטה נותן למתחיו חרס או אצן להשוותו או צשאצן די צרוחצ שניהם מצדלין זה מזה מעט ונותן חרסיס דקיס צייניהם: **אלא הא דסנן**, מתני' פטור היכי משכחת לה: ומשני **דאדייה אדויי**, כמו וידו אצן צי (איכה א): **מתני'** **כרגלי היחיד**, אין מוליכין המים אלא כרגלי צעל הצור: **כרגלי אוסה העיר**, אלפים לכל רוח חוץ לעצוריי: **ושל עולי צנב**, העשויין לעצורי דרכיס צאמצע הדרך ועשאוש צני הגולה לשמות צעלותם: **כרגלי הממלא**, מפני שהוא הפקר והפקר נקנה הצגצהה ואם צח אחד ושאל לו מימיו אינו מוליכין אלא כרגליו ולית ליה דרציי יוחנן דאמר חפצי הפקר קונים שציתה לעצמן צצקומן, וכ"ת הוא צ"כ הוה ליה למימר הרי הן כרגלי כל אדם ואמאי קתני כרגלי הממלא קסבר יש צצירה להחמיר ואמרינן הוצבר דמאחמול נמי הוצבר דלהאי גצרה חזו וצצרושיה קיימי וצצירוצין (דף מה): נמי דלא כרציי יוחנן צן גורי מתוקמא: **גבו' נכרוס המושיצין**, היינו סתם נהרות שיש להם משך להללח מנקום מקור נציעמן: **ומעיניוס בעוצעין**, ואין יואצין מנגומות נציעמן לימשך הלאה: **הרי הן כרגלי כל אדם**, אין להם שום שציתה לא צצקומן ולא כרגלי הצעלים ולא כרגלי הממלא אלא כל אדם מוליכין צרגליו דכל מידי דנייד לית ליה שציתה והכי מפרש"י צצירוצין צצרק מי שהוציאוושו: **מינא ונתן נאצרו**, וכגון שמילא לצורך חצירו דאי מלאו לעצמו הא מנן צצדיא כרגלי הממלא: **כרגלי מי נסחמלאו לו**, דנעשה זה שלוחו וקנה לו: **רצ ששם סבר צירא דהפקרא הוא**, והמגציה מניאה לחצרו לא קנה חצרו כלאמרינן צצצא מניעא צצניס אוחוין (דף י.): דהוי מופס לצעל חוצ צצקוס שחב לאחריס אלא המגציה קנה, ורצ נחמן סבר צירא דשותפי הוא לא הפצקירוהו צני הגולה אלא נמתוהו לכל ישראל שיהיו שותפין צו וכשאמר זה לחצירו למלאת לו מחלקו והלך צצליחמותו נעשה שלוחו ואין זה מגציה מלאה: **המודר אסור**, מי שהוטל עליו הנדר אסור ליהנות מזה שנדר הנדר דה"ק ממוני עליך הקדש:

כולומר ארץ בה ממש לקנות שביטה, ת"ר ה' דברים נאמרו בגחלת, גחלת כרגלי הבעלים, גחלת של הקדש הנהנין ממנה מועלין בה, וגחלת של ע"ז אסורה, והמוציא גחלת לרה"ר חייב, והמודר הנאה מחבירו אסור בגחלתו, ומותר בשלהבת שלו, כולומר מדליק פטור וכיוצא בו מותר, והרי הוא כרגלי כל אדם, ואם היה של הקדש לא נהנין ולא מועלין, ואם משל ע"ז היא מותרת, והמוציא שלחבת לרה"ר, כגון ששפח בפיו וכיוצא בוה ודחה השלהבת מרשות היחיד לרשות הרבים פטור. וזה פירוש דאדייה אדויי. אבל אם הוציא שלחבת בקיסם שהוא תחיתת עץ, אע"פ דליכא בהאי עץ שיעור כדי לבשל ביצה קלה, או שפא משחא בחספא פחות ממה שראוי לתתו בין פצים לחבירו, או פתולה דולקת וכיוצא באילו חייב, ואינו פטור בשלהבת אלא בזמן דאדייה אדויי כמו שפירשתי למעלה. [מתני'] בור של יחיד כרגליו, ורמיניהו נהרות המושכין ומעינות הנובעין כרגלי כל אדם, וא"ל רב נחמן לרבא מתניתין במכונסין, כגון מי גשמים ברותיות וכיוצא בהן. א) הנובעין כרגלי כל אדם, ושל אנשי העיר כרגלי אנשי אותה העיר ושל עולי בכל בתנם לחבירו, רב נחמן אמר כרגלי מי נתמלאו לו, קסבר בירא דשותפי ניהו, ומחלקו נתן לו, ורב ששת אמר כרגלי הממלא, קסבר בירא דהפקריא הוא והממלא הוא הווכה בהן.

כל אדם, כולומר אין בה ממש לקנות שביטה, ת"ר ה' דברים נאמרו בגחלת, גחלת כרגלי הבעלים, גחלת של הקדש הנהנין ממנה מועלין בה, וגחלת של ע"ז אסורה, והמוציא גחלת לרה"ר חייב, והמודר הנאה מחבירו אסור בגחלתו, ומותר בשלהבת שלו, כולומר מדליק פטור וכיוצא בו מותר, והרי הוא כרגלי כל אדם, ואם היה של הקדש לא נהנין ולא מועלין, ואם משל ע"ז היא מותרת, והמוציא שלחבת לרה"ר, כגון ששפח בפיו וכיוצא בוה ודחה השלהבת מרשות היחיד לרשות הרבים פטור. וזה פירוש דאדייה אדויי. אבל אם הוציא שלחבת בקיסם שהוא תחיתת עץ, אע"פ דליכא בהאי עץ שיעור כדי לבשל ביצה קלה, או שפא משחא בחספא פחות ממה שראוי לתתו בין פצים לחבירו, או פתולה דולקת וכיוצא באילו חייב, ואינו פטור בשלהבת אלא בזמן דאדייה אדויי כמו שפירשתי למעלה. [מתני'] בור של יחיד כרגליו, ורמיניהו נהרות המושכין ומעינות הנובעין כרגלי כל אדם, וא"ל רב נחמן לרבא מתניתין במכונסין, כגון מי גשמים ברותיות וכיוצא בהן. א) הנובעין כרגלי כל אדם, ושל אנשי העיר כרגלי אנשי אותה העיר ושל עולי בכל בתנם לחבירו, רב נחמן אמר כרגלי מי נתמלאו לו, קסבר בירא דשותפי ניהו, ומחלקו נתן לו, ורב ששת אמר כרגלי הממלא, קסבר בירא דהפקריא הוא והממלא הוא הווכה בהן.

ל"מ.

משום דהוי דבר שיש לו מותרין ובא דבר שיש לו מותרין וכו'. * ואם תאמר והא [פרישיתן] לעיל דלא שייך דבר שיס לו מותרין אלא צמין צמניו* וי"ל דאין הכי נמי דלא אמרינן ליה אלא צמין צמניו והכא גציי תחומין שאני דחמירי כאלו הוי מין צמניו צעלמא כיון דממונא הוא ועי"ל דמין דהעיסה אינה נלושה אלא ע"י המים והקדרה נתקנה צצציל התצלין אס כן כשערצז זה צוה הוי כאליו מין אחד:

הקדש דלא כדילי אינשי גזרו רבנן, וקשה דצפ"ק דפסחים (דף י.) קאלמר אס של הקדש הוא א) אין לריך לכסותו מפני צצדלים ממנו אלמנא משמע דהקדש צדילי מייניה וי"ל: דאין הכי נמי דלגציי חולין צדלין ממנו אצל לגציי ע"ז לא צדילי מייניה: **ותיפוק ליה משום מנא**, וא"ת א) ולצטיל מנא אגצ צלשבת דהכי אמר צצצבת פרק המצניע (דף ג:) פחות מכשיעור צכליי פטור אף על הכלי דהוי הכלי צטל אגצ האוכלין וי"ל דשאני הכא דליכא חשיבותא צלשבת לצטל הכלי לגצה דלית צה ממש:

והתנן

הרבים חייב ושלחבת פטור יהמודר הנאה מחבירו אסור בגחלתו ומותר בשלהבתו מאי שנא שלהבת ע"ז דשריא ומאי שנא דהקדש דאסירא ע"ז דמאיסה ובדילי אינשי מיניה לא גזרו בה רבנן הקדש דלא מאיס ולא בדילי אינשי מיניה גזרו ביה רבנן: **יהמוציא גחלת לרשות הרבים חייב ושלחבת פטור: והא תניא** ט) המוציא שלחבת כל שהוא חייב אמר רב ששת כגון שהוציאו בקיסם ותיפוק ליה משום קיסם בדלית ליה שעורא דתנן ט) **יהמוציא עציים כדי לבשל ביצה קלה אביי אמר כגון דשייפיה מנא משחא ואתלי ביה גורא ותיפוק ליה משום מנא בחספא ותיפוק ליה משום חספא בדלית ליה שעורא** ט) דתנן חרם כדי ליתן בין פציים לחבירו דברי ר' יהודה אלא הא דתנן המוציא שלחבת פטור היכי משכחת לה כגון דאדייה אדויי לרה"ר: **מתני'** י) בור של יחיד כרגלי היחיד ושל אנשי אותה העיר כרגלי אנשי אותה העיר ושל עולי בכל כרגלי הממלא: **גבו' רמי ליה רבא לרב נחמן** תנן בור של יחיד כרגלי היחיד ורמיניהו ט) **נהרות המושכין ומעינות הנובעין הרי הן כרגלי כל אדם** ט) (רבא) **הכא במאי עסקינן** ט) **במכונסין** ואתמר נמו א"ר חייא בר אבין אמר שמואל במכונסין: וישל עולי בכל כרגלי הממלא: אתמר מילא ונתן לחבירו רב נחמן אמר כרגלי מי שנתמלאו לו רב ששת אמר כרגלי הממלא במאי קא מיפלגי מר סבר בירא דהפקרא הוא ומר סבר בירא דשותפי הוא איתבייה רבא לרב נחמן ט) **הריני עליך חרם המודר אסור הרי**

הוא וממהר לצכות, אי נמי צבותא אצמעין אציי ואפ"י צחספא צעלמא נמי שאינה נאחות כל כך חשיצא הולאה: **חרס**, לענין הולאת שבת: **כדי ליתן בין פלים לחצירו**, פלים כמו פלמיני פתמים (סוכה דף יט.), ופלמיני חלונות (צ"צ דף יג.), הקצובים צחומה וכן של עץ וסודרין אותם ולמעלה ולמעלה ומשתי רוחות ופעמים שהן קצרין צרוחצ ומושיצין שניס זה צצד זה וצריך להשיצן צצוה שלא יהא זה נמוך מזה ולא יהו עקומים וכשהאחד נוטה נותן למתחיו חרס או אצן להשוותו או צשאצן די צרוחצ שניהם מצדלין זה מזה מעט ונותן חרסיס דקיס צייניהם: **אלא הא דסנן**, מתני' פטור היכי משכחת לה: ומשני **דאדייה אדויי**, כמו וידו אצן צי (איכה א): **מתני'** **כרגלי היחיד**, אין מוליכין המים אלא כרגלי צעל הצור: **כרגלי אוסה העיר**, אלפים לכל רוח חוץ לעצוריי: **ושל עולי צנב**, העשויין לעצורי דרכיס צאמצע הדרך ועשאוש צני הגולה לשמות צעלותם: **כרגלי הממלא**, מפני שהוא הפקר והפקר נקנה הצגצהה ואם צח אחד ושאל לו מימיו אינו מוליכין אלא כרגליו ולית ליה דרציי יוחנן דאמר חפצי הפקר קונים שציתה לעצמן צצקומן, וכ"ת הוא צ"כ הוה ליה למימר הרי הן כרגלי כל אדם ואמאי קתני כרגלי הממלא קסבר יש צצירה להחמיר ואמרינן הוצבר דמאחמול נמי הוצבר דלהאי גצרה חזו וצצרושיה קיימי וצצירוצין (דף מה): נמי דלא כרציי יוחנן צן גורי מתוקמא: **גבו' נכרוס המושיצין**, היינו סתם נהרות שיש להם משך להללח מנקום מקור נציעמן: **ומעיניוס בעוצעין**, ואין יואצין מנגומות נציעמן לימשך הלאה: **הרי הן כרגלי כל אדם**, אין להם שום שציתה לא צצקומן ולא כרגלי הצעלים ולא כרגלי הממלא אלא כל אדם מוליכין צרגליו דכל מידי דנייד לית ליה שציתה והכי מפרש"י צצירוצין צצרק מי שהוציאוושו: **מינא ונתן נאצרו**, וכגון שמילא לצורך חצירו דאי מלאו לעצמו הא מנן צצדיא כרגלי הממלא: **כרגלי מי נסחמלאו לו**, דנעשה זה שלוחו וקנה לו: **רצ ששם סבר צירא דהפקרא הוא**, והמגציה מניאה לחצרו לא קנה חצרו כלאמרינן צצצא מניעא צצניס אוחוין (דף י.): דהוי מופס לצעל חוצ צצקוס שחב לאחריס אלא המגציה קנה, ורצ נחמן סבר צירא דשותפי הוא לא הפצקירוהו צני הגולה אלא נמתוהו לכל ישראל שיהיו שותפין צו וכשאמר זה לחצירו למלאת לו מחלקו והלך צצליחמותו נעשה שלוחו ואין זה מגציה מלאה: **המודר אסור**, מי שהוטל עליו הנדר אסור ליהנות מזה שנדר הנדר דה"ק ממוני עליך הקדש:

הוא וממהר לצכות, אי נמי צבותא אצמעין אציי ואפ"י צחספא צעלמא נמי שאינה נאחות כל כך חשיצא הולאה: **חרס**, לענין הולאת שבת: **כדי ליתן בין פלים לחצירו**, פלים כמו פלמיני פתמים (סוכה דף יט.), ופלמיני חלונות (צ"צ דף יג.), הקצובים צחומה וכן של עץ וסודרין אותם ולמעלה ולמעלה ומשתי רוחות ופעמים שהן קצרין צרוחצ ומושיצין שניס זה צצד זה וצריך להשיצן צצוה שלא יהא זה נמוך מזה ולא יהו עקומים וכשהאחד נוטה נותן למתחיו חרס או אצן להשוותו או צשאצן די צרוחצ שניהם מצדלין זה מזה מעט ונותן חרסיס דקיס צייניהם: **אלא הא דסנן**, מתני' פטור היכי משכחת לה: ומשני **דאדייה אדויי**, כמו וידו אצן צי (איכה א): **מתני'** **כרגלי היחיד**, אין מוליכין המים אלא כרגלי צעל הצור: **כרגלי אוסה העיר**, אלפים לכל רוח חוץ לעצוריי: **ושל עולי צנב**, העשויין לעצורי דרכיס צאמצע הדרך ועשאוש צני הגולה לשמות צעלותם: **כרגלי הממלא**, מפני שהוא הפקר והפקר נקנה הצגצהה ואם צח אחד ושאל לו מימיו אינו מוליכין אלא כרגליו ולית ליה דרציי יוחנן דאמר חפצי הפקר קונים שציתה לעצמן צצקומן, וכ"ת הוא צ"כ הוה ליה למימר הרי הן כרגלי כל אדם ואמאי קתני כרגלי הממלא קסבר יש צצירה להחמיר ואמרינן הוצבר דמאחמול נמי הוצבר דלהאי גצרה חזו וצצרושיה קיימי וצצירוצין (דף מה): נמי דלא כרציי יוחנן צן גורי מתוקמא: **גבו' נכרוס המושיצין**, היינו סתם נהרות שיש להם משך להללח מנקום מקור נציעמן: **ומעיניוס בעוצעין**, ואין יואצין מנגומות נציעמן לימשך הלאה: **הרי הן כרגלי כל אדם**, אין להם שום שציתה לא צצקומן ולא כרגלי הצעלים ולא כרגלי הממלא אלא כל אדם מוליכין צרגליו דכל מידי דנייד לית ליה שציתה והכי מפרש"י צצירוצין צצרק מי שהוציאוושו: **מינא ונתן נאצרו**, וכגון שמילא לצורך חצירו דאי מלאו לעצמו הא מנן צצדיא כרגלי הממלא: **כרגלי מי נסחמלאו לו**, דנעשה זה שלוחו וקנה לו: **רצ ששם סבר צירא דהפקרא הוא**, והמגציה מניאה לחצרו לא קנה חצרו כלאמרינן צצצא מניעא צצניס אוחוין (דף י.): דהוי מופס לצעל חוצ צצקוס שחב לאחריס אלא המגציה קנה, ורצ נחמן סבר צירא דשותפי הוא לא הפצקירוהו צני הגולה אלא נמתוהו לכל ישראל שיהיו שותפין צו וכשאמר זה לחצירו למלאת לו מחלקו והלך צצליחמותו נעשה שלוחו ואין זה מגציה מלאה: **המודר אסור**, מי שהוטל עליו הנדר אסור ליהנות מזה שנדר הנדר דה"ק ממוני עליך הקדש:

הוא וממהר לצכות, אי נמי צבותא אצמעין אציי ואפ"י צחספא צעלמא נמי שאינה נאחות כל כך חשיצא הולאה: **חרס**, לענין הולאת שבת: **כדי ליתן בין פלים לחצירו**, פלים כמו פלמיני פתמים (סוכה דף יט.), ופלמיני חלונות (צ"צ דף יג.), הקצובים צחומה וכן של עץ וסודרין אותם ולמעלה ולמעלה ומשתי רוחות ופעמים שהן קצרין צרוחצ ומושיצין שניס זה צצד זה וצריך להשיצן צצוה שלא יהא זה נמוך מזה ולא יהו עקומים וכשהאחד נוטה נותן למתחיו חרס או אצן להשוותו או צשאצן די צרוחצ שניהם מצדלין זה מזה מעט ונותן חרסיס דקיס צייניהם: **אלא הא דסנן**, מתני' פטור היכי משכחת לה: ומשני **דאדייה אדויי**, כמו וידו אצן צי (איכה א): **מתני'** **כרגלי היחיד**, אין מוליכין המים אלא כרגלי צעל הצור: **כרגלי אוסה העיר**, אלפים לכל רוח חוץ לעצוריי: **ושל עולי צנב**, העשויין לעצורי דרכיס צאמצע הדרך ועשאוש צני הגולה לשמות צעלותם: **כרגלי הממלא**, מפני שהוא הפקר והפקר נקנה הצגצהה ואם צח אחד ושאל לו מימיו אינו מוליכין אלא כרגליו ולית ליה דרציי יוחנן דאמר חפצי הפקר קונים שציתה לעצמן צצקומן, וכ"ת הוא צ"כ הוה ליה למימר הרי הן כרגלי כל אדם ואמאי קתני כרגלי הממלא קסבר יש צצירה להחמיר ואמרינן הוצבר דמאחמול נמי הוצבר דלהאי גצרה חזו וצצרושיה קיימי וצצירוצין (דף מה): נמי דלא כרציי יוחנן צן גורי מתוקמא: **גבו' נכרוס המושיצין**, היינו סתם נהרות שיש להם משך להללח מנקום מקור נציעמן: **ומעיניוס בעוצעין**, ואין יואצין מנגומות נציעמן לימשך הלאה: **הרי הן כרגלי כל אדם**, אין להם שום שציתה לא צצקומן ולא כרגלי הצעלים ולא כרגלי הממלא אלא כל אדם מוליכין צרגליו דכל מידי דנייד לית ליה שציתה והכי מפרש"י צצירוצין צצרק מי שהוציאוושו: **מינא ונתן נאצרו**, וכגון שמילא לצורך חצירו דאי מלאו לעצמו הא מנן צצדיא כרגלי הממלא: **כרגלי מי נסחמלאו לו**, דנעשה זה שלוחו וקנה לו: **רצ ששם סבר צירא דהפקרא הוא**, והמגציה מניאה לחצרו לא קנה חצרו כלאמרינן צצצא מניעא צצניס אוחוין (דף י.): דהוי מופס לצעל חוצ צצקוס שחב לאחריס אלא המגציה קנה, ורצ נחמן סבר צירא דשותפי הוא לא הפצקירוהו צני הגולה אלא נמתוהו לכל ישראל שיהיו שותפין צו וכשאמר זה לחצירו למלאת לו מחלקו והלך צצליחמותו נעשה שלוחו ואין זה מגציה מלאה: **המודר אסור**, מי שהוטל עליו הנדר אסור ליהנות מזה שנדר הנדר דה"ק ממוני עליך הקדש:

כל אדם, כולומר אין בה ממש לקנות שביטה, ת"ר ה' דברים נאמרו בגחלת, גחלת כרגלי הבעלים, גחלת של הקדש הנהנין ממנה מועלין בה, וגחלת של ע"ז אסורה, והמוציא גחלת לרה"ר חייב, והמודר הנאה מחבירו אסור בגחלתו, ומותר בשלהבת שלו, כולומר מדליק פטור וכיוצא בו מותר, והרי הוא כרגלי כל אדם, ואם היה של הקדש לא נהנין ולא מועלין, ואם משל ע"ז היא מותרת, והמוציא שלחבת לרה"ר, כגון ששפח בפיו וכיוצא בוה ודחה השלהבת מרשות היחיד לרשות הרבים פטור. וזה פירוש דאדייה אדויי. אבל אם הוציא שלחבת בקיסם שהוא תחיתת עץ, אע"פ דליכא בהאי עץ שיעור כדי לבשל ביצה קלה, או שפא משחא בחספא פחות ממה שראוי לתתו בין פצים לחבירו, או פתולה דולקת וכיוצא באילו חייב, ואינו פטור בשלהבת אלא בזמן דאדייה אדויי כמו שפירשתי למעלה. [מתני'] בור של יחיד כרגליו, ורמיניהו נהרות המושכין ומעינות הנובעין כרגלי כל אדם, וא"ל רב נחמן לרבא מתניתין במכונסין, כגון מי גשמים ברותיות וכיוצא בהן. א) הנובעין כרגלי כל אדם, ושל אנשי העיר כרגלי אנשי אותה העיר ושל עולי בכל בתנם לחבירו, רב נחמן אמר כרגלי מי נתמלאו לו, קסבר בירא דשותפי ניהו, ומחלקו נתן לו, ורב ששת אמר כרגלי הממלא, קסבר בירא דהפקריא הוא והממלא הוא הווכה בהן.

(6) ז'ל אכל מיס הנושעין בו.

עין משפט ונר מצוה

מב א מיי פ"ה מהל' י"ט הלכה